

Column John Maassen

Plan geen oude dag, maar een nieuwe!

An een financiële planning ontkomt niemand meer. Als zorgconsument moet je elk jaar meer eigen zorgkosten betalen, door gestegen bedragen voor eigen risico. Als student moet je lenen voor je collegegeld. Als huizenbezitter moet je je hypotheek in dertig jaar aflossen, en als huurder een steeds hogere maandhuur opbrengen. Steeds meer garanties van de verzorgingsstaat verdwijnen. Als burger moet je door het verdwijnen van elk van die garanties je eigen vangnetje spannen. Dat vraagt om steeds meer eigen potjes met geld. Die moet je vroeg genoeg laten vollopen, wil je ze straks kunnen benutten.

Dat gaat ook op voor het spaarpotje der spaarpotjes: je pensioen. Hoeveel moet er uiteindelijk in dat potje zitten? Hoeveel moet je nu opzijleggen voor de kans dat je straks geen AOW meer krijgt? Met hoeveel afstempelingen en niet-indexeringen moet je rekening houden? Antwoorden op deze vragen zijn bijna onmogelijk, toch moet je ze geven. Al deze beslissingen vragen om een planning die verder gaat dan de rentestand van nu, de verzekeringscontracten van december en het belastingsregime van januari. Zijn de meesten van ons dat langetermijnplannen niet verleerd?

Zelf ben ik een hartstochtelijk planner. Sinds mijn eerste salaris zet ik al geld opzij. Verantwoordelijkheid nemen voor je keuzes was iets wat ik al vroeg in mijn werkzame leven leerde. Ik kom uit een arbeidersgezin. Voor luxe was thuis niet genoeg geld. Toen ik begon met werken, wist ik niet wat ik aanmoest met het voor mij grote bedrag dat ik maandelijks op mijn giro

kreeg. Dus sluisde ik de bulk door naar mijn spaarbankboekje. Sparen werd zo een tweede natuur, en ik werd haast vanzelf een financiële planner. Nu kunt u denken: die man heeft makkelijk praten. Wat valt er voor hem nog te plannen, met zijn comfortabele bestuurderssalaris? Ik ben het met u eens: nu heb ik inderdaad makkelijk praten. Maar ik begon ooit met een brutomaandloon van 1.800 gulden. Neemt u dus van mij aan: sparen is een keuze. Vrienden van mij gingen al jong op wintersport. Op zomervakantie gingen ze ook, én ze kochten leuke dingen. In die jaren koos ik voor kamperen, en niet voor wintersport. Dit spaarpatroon hield ik ook vol samen met mijn vrouw, zij heeft eenzelfde achtergrond als ik. We dachten: een paar jaar niet skiën betekent dat één van onze kinderen kan studeren. Dat perspectief maakte sparen een sport op zichzelf. Ook in de landelijke pensioendiscussie beginnen beslissingen over je pensioen met het juiste perspectief. Waarom spreken we nog van een oude dag? Waarom noemen we het niet je nieuwe dag? Immers, medici worden steeds kundiger, en met het toenemen van onze innovatiekracht leven we langer en langer. Wie stopt met werken is flexibel, vitaal, mobiel en wendbaar genoeg om lang door te gaan. Wat houdt je tegen om van je jaren als gepensioneerde één lange wintersport- en zomervakantie te maken? Wat ik ga doen op mijn nieuwe dag? Uitslapen. De krant lezen. Een potje tennissen. En verder plan ik één dag helemaal niets!

John Maassen is directievoorzitter Achmea Corporate Relations